

„Nemluv o tom, co se skrývá v hvozdě!“

Peternelle van Arsdale

BESTIE
JE ZVÍŘE

BESTIE JE ZVÍŘE

BESTIE JE ZVÍŘE

Peternelle van Arsdale

slovart

Text copyright © 2017 Peternelle van Arsdale

Translation © 2017 Barbara Hajná

Czech language copyright © 2017 Slovart

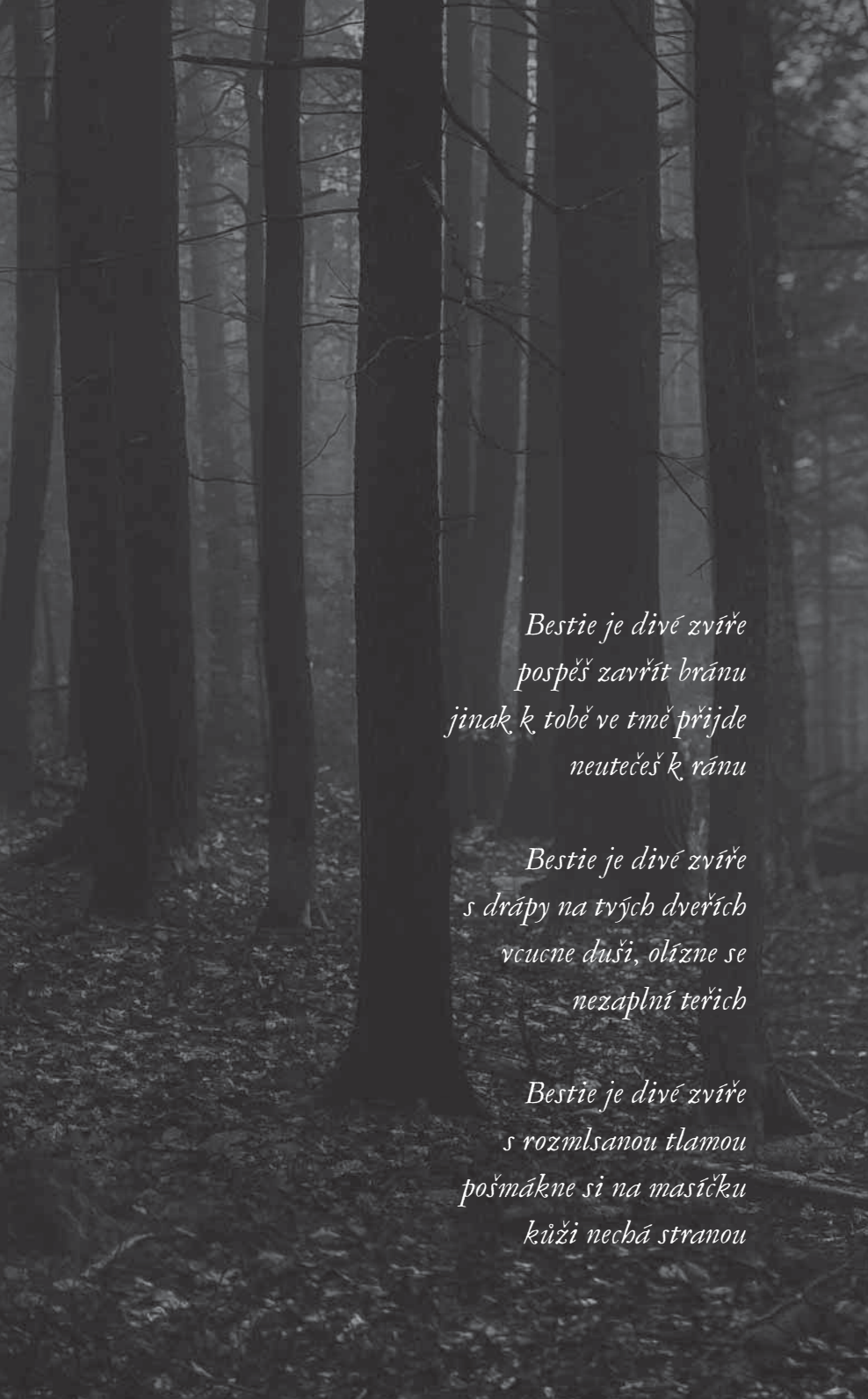
Original English language edition copyright © 2017

Margaret K. McElderry Books

Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

Všechna práva vyhrazena. Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmikoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

Galenovi

*Bestie je divé zvíře
pospěš zavřít bránu
jinak k tobě ve tmě přijde
neutečeš k ránu*

*Bestie je divé zvíře
s drápy na tvých dveřích
vcucne duši, olízne se
nezaplní teřích*

*Bestie je divé zvíře
s rozmísanou tlamou
pošmákne si na masíčku
kůži nechá stranou*

TAKHLE
TO
ZAČALO.

Kdysi dávno žily dvě sestry. Narodily se jen pár minut od sebe, obě se sametovou hřívou černých vlasů na dokonalých hlavičkách. Jejich matka rodila celé dva dny a byl to zázrak, že přežila. Porodní bábu přepadaly co hodinu obavy, že zemře matka i děti. Sestry se však hned po příchodu na svět pustily do žádostivého křiku a matka ronila slzy úlevy. Porodní bába jí položila obě holčičky do náruče. Jedna ze sester se z matčiných paží vykroutila a bába ji zachytila jen okamžik před tím, než dopadla na podlahu. V tu chvíli to bába pokládala za zásah štěstěny. O pár měsíců později si už přála, aby tenkrát to zlé stvoření nechala spadnout.

K tomu však došlo až časem. Nejdřív tu byly jiné důvody, proč litovat, že se sestry narodily. Zdálo by se, že

dvě zdravé děti jsou požehnání, ale v téhle vesnici či městečku s poloprázdnými spižírny a vyprahlými poli vyvolalo narození dvou holčiček spíš projevy soustrasti než oslavy. Vesničané vrtěli hlavami a doufali, že ta smůla není nakažlivá.

Všichni litovali otce. Určitě si přál syna – nový silný pár rukou, který by pomohl sázet a sklízet. Každý rolník potřeboval nějakého šikovného kluka, aby spravoval plochy a chránil kozy a ovce před útoky vlků.

S matkou to bylo ještě horší. Než porodit dvě holčičky, to už by bylo lepší nemít vůbec žádné děti. Někteří dokonce tvrdili, že to udělala naschvál. Něčeho takového se může dopustit leda naprosto neposlušná žena.

Matka dětí byla odjakživa tichá, držela se zpátky a hleděla si vlastní kuchyně a zahrady. Usedlost, kde s manželem žili, byla od středu městečka ze všech nejdál. U jejich dveří se nezastavovali žádní kolemjdoucí. Nikdo k nim jen tak nezaskočil, aby si popovídal. Kdyby je někdo navštívil, musel by k tomu mít opravdový důvod. A to nikdy nikdo neměl.

Matka si od začátku uvědomovala, že na jejích dětech je cosi zvláštního. Nikomu se o tom ale nezmínila, ani manželovi. Holčičky jako by si z oka vypadly – obě měly stejné černé vlasy a stejné kulaté šedé oči. Měly dokonce stejné mateřské znaménko, tvarem trochu připomínající hvězdu, vzadu na lýtku. Ale něčím se přece jen lišily. Sestra, která se narodila o dvě minuty dříve, se po všem natahovala levou ručičkou, a sestra o dvě minuty mladší

zase pravou. Ta starší měla znaménko na levém lýtku, ta mladší na pravém. Oběma se černé vlasy stáčely do úplně stejných kudrlinek, ale v opačném směru. Jedna druhé byly zrcadlovým odrazem – stejné, a přece jiné.

V dobrých časech bohaté sklizně a dostatku jídla by tyhle věci matce nemusely působit žádné starosti. Ale v dobách, kdy se odmítal dostavit déšť a po drsné zimě následovalo suché spalující léto, mohla jakákoli maličkost probudit strach. A na těch dvojčatech prostě bylo něco divného, co jejich matce vyvolávalo v hrudi nejistý chvějivý pocit.

Holčičky rostly a déšť stále nepřicházel. Mraky se shlukovaly a přinášely do městečka naději, ale na zem nespadla ani kapka. Jak se léto blížilo k závěru a před místními se stále jasněji rýsovala vyhlídka na další dlouhou hladovou zimu, jejich obavy se změnily ve strach a strach přešel v podezření. Ptali se, co se změnilo od těch časů před suchem, ne tak dávných, kdy měli jídla dost?

Matčin zdravý pud sebezáchovy jí radil, aby holčičky držela stranou všech těch přimhouřených očí. A dlouhou dobu byly v bezpečí. Jenže jednoho dne se zastavila sousedka s košíkem vajec, která se jí nepovedlo prodat ve městě. Matčiny slepice většinou nesnášely dost a její manžel vejce miloval, a tak tu ženu pozvala do kuchyně, aby se dohodly o ceně.

Sousedka se usadila u matčina stolu a zvědavě se rozhlížela. Se zábleskem závisti sledovala čistou podlahu, matčinu bělostnou zástěru a buclaté tváře holčiček. Dětem byl sotva rok, ale už uměly chodit a žvatlat hloupos-

ti. Sousedka zpozorovala, že ta starší se po všem natahuje levou ručičkou a ta mladší pravou. Pak si všimla těch podivných znamének ve tvaru hvězdy na jejich hladkých zaoblených lýtkách. Jakýsi šimravý pocit poznání sousedku zalechtal vzadu na šíji a pak jí olízl čelo. Něco tu bylo jinak – opravdu hodně jinak.

Sousedka se nevrátila rovnou domů. Místo toho se stavila u kováře, který zrovna přes plot klábosil s hostinským. O pár minut později kolem prošla žena obecního staršího, která nemohla nezaslechnout, o čem vedou řeč. Obyčejně se o drby příliš nezajímala, ale tahle novinka byla důležitá: jedna sousedka objevila, co se to od loňského roku v městečku změnilo. Na svět přišly dvě děti, jedno jako zrcadlový odraz toho druhého, obě s hvězdným znamením Bestie. Znamením zla. Znamením toho, kdo zadržuje déšť.

Otec se zrovna vrátil z práce na poli a posadil se s matkou za stůl, aby povečeřeli, když je vyrušilo hlasité zaklepání na dveře. Popravdě řečeno, už nějakou chvíli předtím oba rodiče zaslechli, že se k jejich usedlosti blíží možná tucet vesničanů. Otec na matku pohlédl se zdviženým obočím a pak se předním oknem zadíval do letního soumraku. Mezi vrzáním cvrčků zaznívalo tiiché mumlání lidských hlasů. Matka zamířila ke dveřím, ale otec ji chytil za rameno a zarazil ji. Společně vyčkali, až přišlo zaklepání.

Matka i otec slyšeli šouravé kroky po cestičce k prahu. Pak se jeden pár nohou vydělil ze skupiny a přiblí-

žil se, následován poklepem kloubů na dřevo jejich dveří. Otec vyšel na práh a poslechl si, co mají vesničané na srdci.

Chovali se vcelku rozumně. Tvrdili, že mu nic nevyčítají. To sucho zjevně zapříčinila čarodějnice a oni měli dobrou vůli uvěřit, že on sám je v tom nevinně. Pokud jim bylo známo, nemohl za to, že se mu narodila dcera, dokonce dvě dcery, a dokonce obě se znamením Bestie. Řekli, že jeho žena je nepochybně čarodějnice a ta zrcadlová dvojčata jsou zlé plody jejího hříšného spojení s Tím – s Bestií. On sám teď má dvě možnosti: buď zapudí tu čarodějnici i její děti, nebo spolu s nimi zapudí i sám sebe. Vesničané mu oznámili, že jeho rozhodnutí si přijdou vyslechnout za východu slunce.

Otci se na okamžik ulevilo. Nepadla ani zmínka o tom, že by jeho ženu a děti chtěli upálit, umačkat k smrti nebo utopit. Jeho následující myšlenky už nebyly tak radostné. Jestli bude muset s celou rodinou odejít, čeká je hlad. Žádná jiná vesnice je nepřijme a on bez statku nebude mít jak jim opatřit živobytí na zimu. Bude to pomalejší smrt než upálení, ale svým způsobem bolestivější.

Když vesničané odešli, řekl své ženě, že se dá dělat jen jedno. Ona i s dětmi odejde. Usadí se v hvozdu, kde, jak se vyprávělo, žijí prastaří a prokletí tvorové. Otec těmhle povídačkám nevěřil, ale jeho sousedé ano. To znamenalo, že ženu a děti nebudou žádní rozzlobení vesničané pronásledovat. Otec matku ujistil, že je za několik dní vyhledá. Pak jim postaví přístřeší a začne je pravidelně

navštěvovat, nosit jim jídlo a dřevo na zátop, dokud se nebudou moct bezpečně vrátit. Řekl jí, že při troše štěstí zaprší dlouho před příchodem mrazů. Vesničané si uvědomí, že se mylili, a na všechno se zapomene.

Příštího jitra za rozbřesku pak vesničané sledovali, jak otec odvádí svou ženu s dětmi na kraj velkého divokého lesa. Matka měla ramena ohnutá pod tíhou, kterou s sebou vláčela; vzala si tolik jídla a oblečení, kolik jen unesla, a také ostrý nůž a sekeru. Slepice musela nechat doma, ale na provaze za sebou vedla kozu. Otec se neodvážil ženu políbit ani obejmout děti. Když matka s dětmi vcházela do hvozdů, otočil se k nim zády. Jedna vesničanka zalapala po dechu a později přísahala, že se jí přímo před očima matka, dvojčata i koza rozplynuly ve vzduchu.

Hvozd byl velmi temný.

*

Několik prvních dní a nocí matka tiše panikařila. Holčičky se na svůj věk chovaly podivuhodně klidně, jako by chápaly, že teď není vhodná doba na pláč a kňourání. Matka našla suchou jeskyni, rozdělala oheň a po dobu, kdy bylo slunce za obzorem, nezamhouřila oka. Holčičky spaly i za vytí vlků. Koza ne.

Otec přišel pátého dne, zrovna když se matka vzdala vší naděje. Našel je podle kouře z ohničku. Přitáhl spoustu zásob a hřebíků, které použil, aby jim u ústí jeskyně stloukl nevelkou chatrnou boudu. Pak ženě oznámil, že se musí vrátit na statek.

Matka brala kozu dovnitř do boudy, protože se bála, že by ji jinak sežrali vlci. Koza jim poskytovala mléko a v noci zahřívala děti, zatímco jejich matka zírala na dveře a čekala, až se její manžel vrátí a odvede je zpátky domů.

Zpočátku za nimi otec chodil jednou týdně. Pak už jen jednou měsíčně. Při každé jeho návštěvě se matka ptala: „Kdy se budeme moct vrátit domů?“ Ale i když už sucho pominulo a přišly první deště, otec opakoval, že to není bezpečné, že vesničané ještě nezapomněli a že slyšel, jak ve vedlejší vesnici jednu čarodějnici upálili. Když matka odpověděla: „Ale já nejsem čarodějnice,“ pokýval jen hlavou a uhnul očima.

Během páté zimy, kterou holčičky zažily, za nimi otec přestal chodit nadobro. Žily ze šlachovitého masa lesní zvěře a z kozího mléka, a jejich matka mumlala, že se bojí, co by s nimi bylo, kdyby už kozu nedokázaly uživit. Na tváři přitom měla výraz, jako by zvažovala různé možnosti. Holčičky se ke koze přitiskly těsněji. Řekly, že budou radši hladovět, než aby svou kozičku snědly.

Matka už dávno neupírala pohled na dveře a nečekala, až se dostaví její muž. Už nějakou dobu chodil jen proto, aby jim přinesl zásoby. Ženy se ani nedotkl a na děti se ani nepodíval. Když přestal chodit úplně, matka uvažovala, jestli snad nezemřel. Říkala si ale, že nejspíš ne.

Jednoho chladného rána, kdy byla obloha šedá jako ocel, zavřela matka kozu do boudy a dcerky beze slova vyvedla ven z hvozdu. Žádná z nich touto cestou už léta

nešla, ale přesto si ji pamatovaly. Když dorazily k zadnímu vchodu usedlosti, která jim bývala domovem, bylo už pozdě odpoledne a nebe temnělo. Matka zaklepala a ve dveřích se objevila podsaditá žena se zarudlou tváří, která prudce zalapala po dechu. Pak přišel ke dveřím otec. Zatvářil se překvapeně a pak zahanbeně. Položil zarudlé ženě ruku na rameno. Matka hned pochopila, že to, co se domýšlela, je pravda. Nebyla už jeho manželka a on už nebyl její manžel.

Holčičky během let přivykly životu v divočině, a když teď stály v teplé, ohněm ozářené předsíni domu, ve kterém žil jejich otec, byly jen trochu zvědavé. K nosům jim dorazila vůně dušeného masa a začaly se jim sbíhat sliny. Vzpomínka na tu vůni se s nimi táhla zpět do chladné lesní chatrče a jídlo pak už pro ně nikdy nemělo tu samou chuť. Teplé kozí mléko, pstruh, kterého ulovily v chladném stříbřitém proudu potoka, šlachovitý králík, kterého pekly nad ohněm, až byl místy sežehnutý na uhel a jinde pořád krvavě rudý – nic z toho jim už břicha nenaplnilo. I když se najedly, v žaludcích se jim plazila a svíjela jakási hlodavá nespokojenost, a té se nezbavily ani potom, co vzpomínka na to dušené maso vybledla a ony už si nedokázaly vybavit vůni jídla připraveného v opravdové kuchyni.

Sestry rostly, sílily a divočely a jejich matka zatím chřadla. Každý rok, který strávily v hvozdu, jí o něco víc shrbil ramena a zakalil její zrak. Holčičky skotačily po horských svazích, lezly po stromech a holýma rukama

chyťaly ryby a matka seděla ve tmavé vlhké boudě. Potom začala kašlat. Potom už neseděla, ale ležela na boku. Dech se jí zadržával v hrdle a pleť jí zprůsvitněla.

Jak léta plynula, pouto sester k matce už nebylo tak silné jako pouta mezi nimi dvěma a hvozdem, ale přesto je zděsilo, když jednoho večera po návratu do chatrče našly matku mrtvou. Koza, která ležela vedle ní, vzhledla, když sestry s hnědým blátem v černých vlasech vešly dovnitř. Podívaly se nejistě jedna na druhou a nějaká vzdálená vzpomínka na lidskou civilizaci je upozornila, že matku musí pohřbít. Když vykopaly jámu, byla už dávno temná noc. Vlci vyli a sestry slyšely i šustění listů. Starší z nich zasykla skrze zuby a v odpověď se ozvalo hluboké zavrčení. Vlci se ale nepřiblížili.

Dívky žily dál samy. Koza se k nim v noci tulila tak jako dosud, a když je někdy ráno něžně šťouchala do obličeje, připomněla jim tak matku, která je hladila po vlasech a líbala je. Neurčitá nespokojenost jim v žaludcích zkysla a zhořkla.

Jednoho dne zjistily, že krácejí směrem k vesnici. Už dávno spolu nemusely mluvit. Když starší sestra zamířila k otcově usedlosti, mladší ji beze slova následovala. Čekaly do tmy a pak ještě dlouho potom, co otec naposledy zkontroloval zvířata a tvrdě usnul po boku své ženy uvnitř vyhrátého domu. Pak se sestry vkradly za plot, do široka otevřely vrata chléva i kurník. Zbytek už nechaly na vlci. Netrvalo dlouho a z veškerého otcova zvířectva zbyla jen hromádka peří a kostí.

To však k ukojení jejich zloby nestačilo. A tak se vydaly k dalším usedlostem a během jediné noci plné kradmého plížení zotvíraly všechny dveře chlévů a vrátka kurníků. Potom se usadily v korunách stromů a naslouchaly zvukům vlčího hodování.

Když vesnice opět ztichla, sestry se vrátily do svého domova v hvozdě. Během těch hodin, které zbývaly do svítání, nedokázaly usnout, jako by se jim víčka odmítala spustit přes oči. Během těch hodin se se sestrami něco stalo. Něco se v nich otevřelo a cosi jiného se zavřelo.

Ráno vycítily ve vzduchu závan strachu. Ten jim naplnil žaludky a zahřál je tak, jak to naposled zažily snad kdysi dávno, v těch mlhavých pohádkových časech, kdy ještě jako batolata spávaly v postelích. Rozhodly se, že přišel čas, aby navštívily otce.

Slunce se zrovna chystalo vklouznout za obzor, když se vydaly hledat otce do polí, která mu patřila. Špína a listí jim bylo stejně blízké jako vlastní kůže a vlasy, a k otci se přiblížily skoro na dotek, než si jich všiml. Spatřil dvě ženy jakoby vyrobené z hlíny a oči se mu rozšířily hrůzou. S otevřenými ústy zalapal po dechu a starší sestra v ten okamžik vdechla jeho strach a chloupky na pažích se jí tou rozkoší zježily. Otcovy ruce se vznesly k hrudi, hořečně tam škrábaly, jako by pátraly po něčem, co zmizelo, a pak se otec pozadu skácel k zemi vlastního pole mrtvů.

Mladší sestra se pravou rukou dotkla tváře té starší. Oči starší sestry na vteřinku zčernaly. Pak se jim vrátila jejich obvyklá šedá barva.

Starší sestra vzala mladší za ruku a spolu se vydaly za ženou se zarudlým obličejem. Mladší sestra zaklepal a žena otevřela dveře. Její strach byl cítit jako zkyslé mléko. Mladší sestra před sebou viděla její prostou mysl a titěrnou duši, jako by se jí nabízely na prostřeném stole a zvaly ji, jen ať se do nich pustí. A tak to udělala. Vdechla ženinu ustrašenou dušičku, jako by to byla teplá večere. Žena se zachovala stejně jako její manžel – rukama si sevřela hrud', jako by jí odtamtud právě vytrhli cosi cenného, a pak se mrtvá složila na podlahu kuchyně. Dívka se krátce zadívala na tělo ženy se zarudlým obličejem a pocítila hlad, který nebyl zcela ukojen. Sestry se vrátily domů, stále hladovější.

Druhý den počkaly, až noční temnota zhoustne do černa, a pak se vrátily.

Cestou k vesnici je překvapilo, když spatřily cizí dívku – vlastně spíš dítě –, jak stojí ve tmě, jako by na ně čekala. Ta holčička nebyla jako jejich otec nebo žena se zarudlým obličejem. Když na ně pohlédla, nedala najevo žádný strach. Dívala se na ně se zájmem. Zvědavě. Vyvolala v sestrách vzpomínky na dobu, kdy v této vesnici jako děti samy žily. A tak se rozhodly nechat to dítě na pokoji – nechat všechny děti. Půjdou jen po vyděšených dospělých – těch, kdo je obvinili, těch, kdo je zapudili, po všech, kdo byli starší než sestry samotné. To byli ti, jejichž strach dokázaly ve vzduchu vycítit stejně bezpečně, jako by to byl dým z ohně. Svým způsobem je toho strachu zbaví. Zbaví je toho všeho.